

Arrest

nr. 100 313 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S DEMEERSSEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent van gemengde etnisch Oeigoerse en etnisch Oezbeekse origine, afkomstig uit Tokmok en u bent in het bezit van het Kirgizische staatsburgerschap.

U hebt school gelopen aan de militaire academie te Bishkek en bent er afgestudeerd in 2003.

Na het vervullen van uw reguliere legerdienst bent u vanaf 17 maart 2006 als beroepsmilitair en grensbewaker gestationeerd te Bishkek.

Hoewel u geleidelijk aan een zekere rang verwerft, grijpt u omwille van uw etnische origine meermaals langs promoties of bevorderingen tijdens uw militaire loopbaan. Herhaaldelijke pogingen om studies te volgen aan een hogere militaire academie blijken om diezelfde reden vergeefs. Bovendien wordt u in het leger ook wel eens heimelijk verbaal beledigd, en kent u moeilijkheden om de discipline onder uw etnische Kirgizische ondergeschikten te handhaven.

Deze aspecten en gang van zaken stemmen u tot nadenken en voeden uw overweging om Kirgizië te verlaten.

Voordat het zover komt, wordt u op 10 juni 2010 naar aanleiding van de massale onlusten tussen de etnisch Oezbeekse en de etnisch Kirgizische gemeenschap naar een militair dorp in de zuidelijke stad Osh gestuurd om er mee de orde te handhaven. U bent er onder meer verantwoordelijk voor het bewaken van het wagenpark waar zich de wapens, technische voertuigen en olievoorraden bevinden.

U neemt er op 15 juni tevens deel aan een huiszoeking van een Oezbeekse woning en stelt vast dat er goederen evenals geld ontvreemd worden door andere militairen, waartegen u protest aantekent bij de leidinggevende.

U komt dienvolgens zowel verbaal als fysiek met deze laatste in aanvaring en wordt 's anderendaags op zijn bevel aangehouden en in detentie geplaatst in de militaire basis waar u gelegerd bent.

Tijdens deze detentie krijgt u bezoek van twee Kirgizische militairen die u slaan, vernederen en bedreigen.

Drie dagen later, op 18 juni 2010, wordt u vrijgelaten omdat er overal in het land militairen worden opgeroepen.

U verlaat vervolgens de militaire basis en vlucht naar het dorp Sovetskoe waar u bij familieleden onderduikt.

In augustus krijgt uw moeder in Tokmok bezoek van een van uw oversten die haar mededeelt dat er een rechtszaak tegen u zal worden ingeleid op grond van desertie ingeval u zich niet aanmeldt.

Op 15 september 2010 verlaat u Sovetskoe en brengt u uw moeder een kort bezoek. Daarop duikt u onder bij een ander familielid in Bishkek. Omstreeks oktober krijgt uw moeder een soortgelijk bezoek van uw militaire overste.

U vertoeft nog steeds bij voornoemd familielid in Bishkek en beslist om het land te verlaten op 9 mei 2011. U reist vervolgens met de trein naar Moskou, waar u verblijft tot 16 mei 2011. U trekt vervolgens vanuit Moskou verder met een wagen en stapt op een u onbekende plek in een minibus die u voort vervoert.

U komt toe in België op 17 mei 2011, en leidt hier op 18 mei 2011 uw asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw originele Kirgizische identiteitskaart en originele Kirgizische geboorteakte. Op 2 augustus 2012, een tweetal weken na uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, maakt u een kopie van enkele bladzijden van uw Kirgizisch militair boekje over aan het Commissariaat."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Hoewel u van gemengde etnische origine bent, kan zowel uit uw verklaringen als uit de neergelegde stukken afgeleid worden dat u zich in wezen tot de etnisch Oeigoerse gemeenschap in Kirgizië rekent en u ook als dusdanig formeel te boek staat in uw land van herkomst (cf. gehoorverslag CGVS, blz. 3; vermelding op neergelegde identiteitskaart).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt vooreerst dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te dezen te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst.

U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië. Wat betreft de redenen die u aanhaalt om uw asielaanvraag en vluchtmotieven te onderbouwen, moet immers worden onderstreept dat uw verklaringen dienaangaande de nodige geloofwaardigheid ontberen.

Uit het omstandige onderzoek dat het Commissariaat-generaal voerde, en waarvan bijlage in het administratieve dossier is gevoegd, blijkt vooreerst immers dat de verklaringen die u verstrekt met betrekking tot de eenheid waarvan u naar eigen zeggen van 10 tot 18 juni 2010 deel uitmaakte gedurende de etnische onlusten in de stad Osh, géén steun vinden in de vergaarde informatie.

Uit deze gedetailleerde bronnen kan met name worden afgeleid dat de door u vernoemde eenheid met nummer 2041 überhaupt niet bestaat in de regio van Osh, waardoor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf op deze plaats én - bij uitbreiding - van de moeilijkheden die u eraan verbindt - meteen geheel op de helling komt te staan.

U brengt zelf evenmin enig materieel begin van bewijs aan om het bestaan ervan aan te tonen, en er kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u (die deze eenheid herhaaldelijk en consequent met het kwestieuze nummer benoemt) zich als beroepsmilitair zou vergissen met betrekking tot een dergelijk cruciaal gegeven.

Hiermee samenhangend kan worden vastgesteld dat uw militair boekje, of althans toch de kopie van enkele bladzijden van het boekje die u na uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal overmaakt, géén enkele indicatie bevat van uw voorgehouden tijdelijke overplaatsing naar een grensregiment in de zuidelijke stad Osh, niettegenstaande uit uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat blijkt dat zulks geregistreerd werd in het boekje (gehoorverslag CGVS, blz. 7).

In dit verband moet overigens worden benadrukt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk te kennen geeft dat uw militair boekje nog steeds in het bezit van het leger is en zich tengevolge van het gegeven dat u gedeserteerd bent nog steeds in het zuidelijke regiment in Osh bevindt, evenals dat u niet langer over contacten in het Kirgizische leger beschikt en u absoluut niet in de mogelijkheid verkeert om aan het boekje te geraken (gehoorverslag CGVS, blz. 7, 9).

Als dusdanig is het frappant dat u relatief kort na uw gehoor toch plots een kopie bijbrengt van enkele uittreksels van het kwestieuze boekje.

De geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in het zuiden van Kirgizië en - bij uitbreiding - van de moeilijkheden die u er als beroepsmilitair zou hebben ondervonden, wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat u géén concrete toelichtingen kan verstrekken met betrekking tot de omstandigheden van de aanvang van de gebeurtenissen in Osh in juni 2010, niettegenstaande er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat u er méér over zou weten gezien het ernstige karakter ervan en gezien u gedurende de daaropvolgende dagen persoonlijk verwickeld geraakte in het verloop ervan (gehoorverslag CGVS, blz. 17).

Bijzonder onwaarschijnlijk en tekenend in dit opzicht, is tevens de wijze waarop u de militaire basis in Osh naar eigen zeggen hebt verlaten.

Zo stelt u op 18 juni 2010 zonder meer te zijn vrijgelaten omdat er overal militairen werden opgeroepen, bent u terug gewandeld naar het hotel op het militaire terrein, hebt u uw geld genomen en bent u vervolgens probleemloos buitengewandeld langs een van de controleposten van de basis, gekleed in militair tenue met daaronder uw burgerkleding (gehoorverslag CGVS, blz. 19, 20).

Voorts stelt u dat u vervolgens bent ondergedoken bij diverse familieleden, eerst in het dorp Sovetskoe tot 15 september, en vervolgens in Bishkek tot uw vertrek in mei 2011.

In het licht van het gegeven dat u reeds in juni 2010 zou zijn gedeserteerd en er zowel in augustus als in oktober 2010 een van uw oversten ten overstaan van uw moeder heeft gedreigd met een procedure op grond van desertie, kan evenwel bezwaarlijk worden aangenomen dat u tot op heden over geen enkele concrete indicatie of materiële aanwijzing beschikt waaruit blijkt dat er effectief een dergelijke formele procedure tegen u werd opgestart (gehoorverslag CGVS, blz. 21).

Naar analogie kan bezwaarlijk worden aangenomen dat het Kirgizische leger u niet zou weten te vinden in de loop van een periode van nagenoeg één jaar, of daar alleszins geen ernstige pogingen toe zou ondernemen. Het adres van uw moeder blijkt immers bekend bij de Kirgizische militaire autoriteiten, en uiteindelijk bent u naar eigen zeggen steeds ondergedoken bij familieleden. U haalt, met uitzondering van de voormelde twee bezoeken van uw overste aan uw moeder, echter géén enkel concreet gegeven in deze zin aan (gehoorverslag CGVS, blz. 21, 22).

In samenhang met wat voorafgaat, kan tenslotte evenmin worden ingezien waarom u gedurende de periode dat u onderduikt het risico neemt om in januari 2011 een Kirgizische identiteitskaart (zie neergelegd stuk) en dito Kirgizisch internationaal paspoort (zie gehoorverslag CGVS, blz. 8, 9) te laten afleveren.

Het argument dat u dit gedaan hebt tegen betaling en mits enkele tussenpersonen doet hieraan geen afbreuk, aangezien de stukken in kwestie onverkort op uw eigen naam en persoonsgegevens werden opgemaakt en zulks hoe dan ook betekent dat u daarmee voor het voetlicht van de Kirgizische autoriteiten treedt.

Voorts kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt (gehoorverslag CGVS, blz. 11).

Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u vanuit Moskou, Rusland naar Brussel, België bent gereisd via onder meer Duitsland, maar kunt u verder met uitzondering van enkele vermoedens inzake de Baltische staten géén enkel concreet land of plaats van doorreis benoemen.

U zou na uw vertrek uit Moskou één keer van voertuig zijn gewisseld maar u hebt geen idee waar deze wissel plaatsvond. U stelt verder dat uw voertuig wel eens stopte onderweg, doch hebt geen idee waar en bent evenmin zeker of er onderweg controles zijn voorgevallen. U stelt tijdens het traject zelf niet te hebben beschikt over de nodige reisbescheiden en weet niet welke maatregelen er dienaangaande genomen werden door de personen die uw reis regelden en aan wie u geld betaalde. Met uitzondering van de mededeling dat u het op een lopen moest zetten ingeval van een controle, werden er u naar eigen zeggen geen verdere instructies gegeven.

Los van het gegeven dat het onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Rusland naar België géén verdere concrete aanwijzingen zou hebben opgevangen met betrekking tot op zijn minst een aantal concrete plaatsen of landen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd en het voertuig waarin u reisde evenmin aan een controle werd onderworpen, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf als uw medereizigers (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt werden om de nodige voorzorgen te nemen.

Dat u in dit verband niet overtuigt en geen open kaart lijkt te spelen plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u wegens een gebrek aan geloofwaardigheid niet aantoonde dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, en evenmin aantoonde dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië.

Het gegeven dat u in het leger wel eens verbaal beledigd werd, dat u moeite kende om de discipline onder uw etnisch Kirgizische ondergeschikten te handhaven, dat u omwille van uw etnische origine wel eens naast bevorderingen zou hebben gegrepen gedurende uw militaire loopbaan, of dat u enigszins beperkt zou zijn geweest in uw opleidingsmogelijkheden, verandert hier niets aan (gehoorverslag CGVS, blz. 12, 15).

Deze aspecten zijn an sich immers onvoldoende zwaarwichtig om aangemerkt te worden als daden van vervolging of als ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

De door u overgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen.

Uw Kirgizische identiteitskaart en dito geboorteakte leveren immers louter een indicatie van enkele persoonsgegevens die niet meteen ter discussie staan.

Uw legerboekje, of althans uittreksel daarvan, en diploma van een militaire academie bevestigen louter dat u militair geschoold bent en als beroepsmilitair actief bent geweest, wat evenmin betwist wordt. Laatstgenoemde stukken vormen echter géén begin van bewijs van het gegeven dat u in juni 2010 naar het zuiden van Kirgizië overgeplaatst werd zoals u zelf beweert, noch van de moeilijkheden die daaruit zouden zijn voortgevloeid."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 november 2012 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Op de bevinding van de commissaris-generaal dat geen informatie werd teruggevonden over de "eenheid 2041", antwoordt verzoeker dat de informatie die de commissaris-generaal gebruikt zeker niet allesomvattend is, noch dat de commissaris-generaal alwetend is. Bovendien stelt hij dat militaire informatie meestal gevoelige informatie is (zie het verzoekschrift, p. 5) "*hetgeen vaak gekoppeld is aan geheimhouding*".

Dat hij een kopie van enkele bladzijden van zijn militair boekje kon voorleggen, betekent volgens verzoeker niet dat hij het boekje nog in zijn bezit heeft; hij verklaart dat hij in het verleden kopieën heeft gemaakt heeft nog vooraleer hij tijdelijk werd overgeplaatst. Hij wijst er op dat hij met de neerlegging van deze kopieën louter zijn beroepsactiviteit wilde aantonen.

Volgens verzoeker maakt de commissaris-generaal in de zijn beslissing (zie p. 6) "*zelf enkele assumpties omtrent de omstandigheden na de vrijlating van de verzoeker, die geen weerslag vinden in de verklaringen van de verzoeker*" die geen objectieve grond hebben en louter voortspruiten uit de gedachtegang van de dossierbehandelaar. Hij stelt dat het nergens op slaat (zie p. 6) "*dat het Commissariaat-generaal eigen veronderstellingen 'bezwaarlijk kan aannemen'*".

Verzoeker laat gelden dat er gedreigd werd met een procedure wegens desertie, (zie p. 6) "*maar of dit effectief is gebeurd, weet de verzoeker niet*"; hij stelt evenmin te weten welke pogingen het Kirgizische leger heeft ondernomen om hem te vinden.

Volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, doordat in de bestreden beslissing (zie p. 6) "*eigen assumpties worden geformuleerd zonder dat deze een weerslag vinden in objectieve elementen van het dossier*".

Verzoeker volhardt in de verklaringen die hij aflegde omtrent zijn reisweg. Volgens hem slaat de redenering van de commissaris-generaal aangaande strenge grenscontroles (zie p. 6) "*nergens op en negeert de werkelijkheid, namelijk, niettegenstaande strenge controles, komen er dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Europese Unie binnen*"; volgens verzoeker zijn de grenscontroles "*niet onfeilbaar*".

Hij stelt dat hij (zie p. 7) "*geen enkele reden heeft om zijn ware reisweg te verhullen*". Verder is hij van mening dat zijn verklaringen over de reisroute, niet raken aan de grond van zijn asielrelaas zodat het vermeende onaannemelijke karakter ervan zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten.

Verzoeker verwijst aangaande de subsidiaire bescherming, naar de informatie aangaande Oeigoeren in Kirgizië in het administratief dossier.

Hij stelt dat hieruit "*niet eenduidig (kan) worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie, omwille van hun etnische afkomst, hoeven te vrezen*" en hij benadrukt dat uit dit document blijkt "*dat er eigenlijk weinig wordt geschreven over de situatie van de Oeigoeren in Kirgizië*".

Volgens verzoeker "*kan niet uitgesloten worden dat de verzoeker omwille van zijn etnische afkomst in zijn land van herkomst blootgesteld wordt aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet*".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde

beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing aangaande de eenheid waarvan verzoeker deel zou hebben uitgemaakt, vast dat:

“Uit het omstandige onderzoek dat het Commissariaat-generaal voerde, en waarvan bijlage in het administratieve dossier is gevoegd, blijkt vooreerst immers dat de verklaringen die u verstrekt met betrekking tot de eenheid waarvan u naar eigen zeggen van 10 tot 18 juni 2010 deel uitmaakte gedurende de etnische onlusten in de stad Osh, géén steun vinden in de vergaarde informatie.

Uit deze gedetailleerde bronnen kan met name worden afgeleid dat de door u vernoemde eenheid met nummer 2041 überhaupt niet bestaat in de regio van Osh, waardoor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf op deze plaats én - bij uitbreiding - van de moeilijkheden die u eraan verbindt - meteen geheel op de helling komt te staan.

U brengt zelf evenmin enig materieel begin van bewijs aan om het bestaan ervan aan te tonen, en er kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u (die deze eenheid herhaaldelijk en consequent met het kwetsieve nummer benoemt) zich als beroepsmilitair zou vergissen met betrekking tot een dergelijk cruciaal gegeven.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de informatie van de commissaris-generaal niet allesomvattend is en dat de commissaris-generaal niet alwetend is. Bovendien laat hij gelden dat militaire informatie meestal gevoelige informatie is *“hetgeen vaak gekoppeld is aan geheimhouding”*.

De Raad stelt vast dat het antwoorddocument van 13 september 2012 van Cedoca gebaseerd is op opzoekingen verricht door personeelsleden van Cedoca zelf, alsook op informatie verkregen via contactpersonen, waaronder een Centraal-Azië expert die anoniem wenst te blijven.

Uit deze bronnen kan worden afgeleid dat de door verzoeker vernoemde eenheid met nummer 2041, niet bestaat in de regio van Osh.

Verzoekers opmerkingen dat deze informatie niet allesomvattend is, noch dat de commissaris-generaal alwetend is en dat militaire informatie gevoelige informatie is *“hetgeen vaak gekoppeld is aan geheimhouding”*, doen geen afbreuk aan deze vaststellingen in het Cedoca-rapport.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker zelf geen enkel begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van deze eenheid.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij het besluit, gebaseerd op de inhoud van dit antwoorddocument na onderzoek opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en gesteund op verschillende bronnen.

Verzoekers enkele kritiek op de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Verzoeker zelf brengt geen enkel bewijs bij van het bestaan van deze eenheid.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Ten tweede stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing betreffende het militaire boekje van verzoeker:

“Hiermee samenhangend kan worden vastgesteld dat uw militair boekje, of althans toch de kopie van enkele bladzijden van het boekje die u na uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal overmaakt, géén enkele indicatie bevat van uw voorgehouden tijdelijke overplaatsing naar een grensregiment in de zuidelijke stad Osh, niettegenstaande uit uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat blijkt dat zulks geregistreerd werd in het boekje (gehoorverslag CGVS, blz. 7).

In dit verband moet overigens worden benadrukt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk te kennen geeft dat uw militair boekje nog steeds in het bezit van het leger is en zich tengevolge van het gegeven dat u gedeserteerd bent nog steeds in het zuidelijke regiment in Osh bevindt, evenals dat u niet langer over contacten in het Kirgizische leger beschikt en u absoluut niet in de mogelijkheid verkeert om aan het boekje te geraken (gehoorverslag CGVS, blz. 7, 9).

Als dusdanig is het frappant dat u relatief kort na uw gehoor toch plots een kopie bijbrengt van enkele uittreksels van het kwestieuze boekje.”

Verzoeker verklaart dat deze kopieën in het verleden werden gemaakt heeft alvorens hij tijdelijk werd overgeplaatst. Hij wijst er op dat hij met de neerlegging van deze kopieën louter zijn beroepsactiviteiten wilde aantonen.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker tijdens zijn verhoor op 16 juli 2012 op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of er nog documenten waren die hij wou neerleggen, waarop hij antwoordde: *“Neen. Belgische documenten heb ik bij”* (zie p. 9). Vervolgens werd er verduidelijkt dat er gevraagd werd naar documenten uit Kirgizië waarop verzoeker opnieuw ontkennend antwoordde.

Nadat benadrukt werd dat het belangrijk was dat verzoeker documenten trachtte te verkrijgen omtrent zijn opleiding en tewerkstelling, antwoordde verzoeker *“Ik zeg u meteen dat het onmogelijk is om documenten met betrekking tot mijn legerdienst te verkrijgen, wat mijn diploma betreft zal ik mijn uiterste best doen”* (zie p. 9).

In acht genomen deze verklaringen is het dan ook inderdaad frappant dat verzoeker, kort na dit verhoor, alsnog een kopie bijbrengt van enkele bladzijden van zijn militair boekje. Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat hij deze kopieën in het verleden heeft gemaakt heeft, staat in schril contrast met de eerder voorgehouden onmogelijkheid stukken omtrent zijn legerdienst voor te leggen en is daardoor ongeloofwaardig.

De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij waar die vaststelt dat de neergelegde kopieën geen enkele indicatie bevatten van de door verzoeker voorgehouden tijdelijke overplaatsing naar een grensregiment in de stad Osh, niettegenstaande verzoeker verklaarde dat zulks geregistreerd werd in het boekje.

Ook deze vaststellingen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid.

Ten derde maakte de commissaris-generaal in zijn beslissing de volgende opmerkingen:

“De geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in het zuiden van Kirgizië en - bij uitbreiding - van de moeilijkheden die u er als beroepsmilitair zou hebben ondervonden, wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat u géén concrete toelichtingen kan verstrekken met betrekking tot de omstandigheden van de aanvang van de gebeurtenissen in Osh in juni 2010, niettegenstaande er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat u er méér over zou weten gezien het ernstige karakter ervan en gezien u gedurende de daaropvolgende dagen persoonlijk verwickeld geraakte in het verloop ervan (gehoorverslag CGVS, blz. 17). Bijzonder onwaarschijnlijk en tekenend in dit opzicht, is tevens de wijze waarop u de militaire basis in Osh naar eigen zeggen hebt verlaten. Zo stelt u op 18 juni 2010 zonder meer te zijn vrijgelaten omdat er overal militairen werden opgeroepen, bent u terug gewandeld naar het hotel op het militaire terrein, hebt u uw geld genomen en bent u vervolgens probleemloos buitengewandeld langs een van de controleposten van de basis, gekleed in militair tenue met daaronder uw burgerkleding (gehoorverslag CGVS, blz. 19, 20). Voorts stelt u dat u vervolgens bent ondergedoken bij diverse familieleden, eerst in het dorp Sovetskoe tot 15 september, en vervolgens in Bishkek tot uw vertrek in mei 2011. In het licht van het gegeven dat u reeds in juni 2010 zou zijn gedeserteerd en er zowel in augustus als in oktober 2010 een van uw oversten ten overstaan van uw moeder heeft bedreigd met een procedure op grond van desertie, kan evenwel bezwaarlijk worden aangenomen dat u tot op heden over geen enkele concrete indicatie of materiële aanwijzing beschikt waaruit blijkt dat er effectief een dergelijke formele procedure tegen u werd opgestart (gehoorverslag

CGVS, blz. 21). Naar analogie kan bezwaarlijk worden aangenomen dat het Kirgizische leger u niet zou weten te vinden in de loop van een periode van nagenoeg één jaar, of daar alleszins geen ernstige pogingen toe zou ondernemen. Het adres van uw moeder blijkt immers bekend bij de Kirgizische militaire autoriteiten, en uiteindelijk bent u naar eigen zeggen steeds ondergedoken bij familieleden. U haalt, met uitzondering van de voormelde twee bezoeken van uw overste aan uw moeder, echter géén enkel concreet gegeven in deze zin aan (gehoorverslag CGVS, blz. 21, 22). In samenhang met wat voorafgaat, kan tenslotte evenmin worden ingezien waarom u gedurende de periode dat u onderduikt het risico neemt om in januari 2011 een Kirgizische identiteitskaart (zie neergelegd stuk) en dito Kirgizisch internationaal paspoort (zie gehoorverslag CGVS, blz. 8, 9) te laten afleveren. Het argument dat u dit gedaan hebt tegen betaling en mits enkele tussenpersonen doet hieraan geen afbreuk, aangezien de stukken in kwestie onverkort op uw eigen naam en persoonsgegevens werden opgemaakt en zulks hoe dan ook betekent dat u daarmee voor het voetlicht van de Kirgizische autoriteiten treedt."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing "zelf enkele assumpties (maakt) omtrent de omstandigheden na de vrijlating van de verzoeker, die geen weerslag vinden in de verklaringen van de verzoeker".

Verzoeker laat gelden dat er gedreigd werd met een procedure wegens desertie, "maar of dit effectief is gebeurd, weet de verzoeker niet", en verklaart evenmin te weten welke pogingen het Kirgizische leger heeft ondernomen om hem te vinden.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op bovenstaande motivering.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de commissaris-generaal de motieven zou moeten weergeven die de grondslag van zijn motieven vormen (RvS, nr. 7561, 7 november 2011).

Het louter tegenspreken van de vaststellingen in de bestreden beslissing en het bevestigen van eerder afgelegde verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten; het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De vaststellingen in de bestreden beslissing blijven overeind en de Raad neemt deze over.

Ten vierde hechte de commissaris-generaal geen geloof aan de door verzoeker opgegeven reisweg:

"Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u vanuit Moskou, Rusland naar Brussel, België bent gereisd via onder meer Duitsland, maar kunt u verder met uitzondering van enkele vermoedens inzake de Baltische staten géén enkel concreet land of plaats van doorreis benoemen. U zou na uw vertrek uit Moskou één keer van voertuig zijn gewisseld maar u hebt geen idee waar deze wissel plaatsvond. U stelt verder dat uw voertuig wel eens stopte onderweg, doch hebt geen idee waar en bent evenmin zeker of er onderweg controles zijn voorgevallen. U stelt tijdens het traject zelf niet te hebben beschikt over de nodige reisbescheiden en weet niet welke maatregelen er dienaangaande genomen werden door de personen die uw reis regelden en aan wie u geld betaalde. Met uitzondering van de mededeling dat u het op een lopen moest zetten ingeval van een controle, werden er u naar eigen zeggen geen verdere instructies gegeven.

Los van het gegeven dat het onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Rusland naar België géén verdere concrete aanwijzingen zou hebben opgevangen met betrekking tot op zijn minst een aantal concrete plaatsen of landen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd en het voertuig waarin u reisde evenmin aan een controle werd onderworpen, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf als uw medereizigers (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt werden om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigt en geen open kaart lijkt te spelen plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker te volharden in zijn verklaringen aangaande zijn reisroute. Volgens hem slaat de redenering van de commissaris-generaal dienaangaande *“nergens op en negeert de werkelijkheid, namelijk, niettegenstaande strenge controles, komen er dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Europese Unie binnen”*; volgens verzoeker zijn de controles *“niet onfeilbaar”*.

Verder is hij van mening dat zijn verklaringen omtrent de reisroute, de grond van zijn asielrelaas niet raken, zodat het vermeende onaannemelijke karakter ervan zijn geloofwaardigheid niet kan schaden.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de geloofwaardigheid van de reisweg wel degelijk kan worden betrokken als een element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers waarheidsgetrouwe verklaringen en waar mogelijk documenten, verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De loutere bewering dat de controles niet onfeilbaar zijn, toont niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft en die werd toegevoegd aan het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die om bovenstaande redenen, geen geloof hecht aan verzoekers reisweg.

Ten slotte was de commissaris-generaal van oordeel dat de door verzoeker overige ingeroepen feiten - dat hij in het leger wel eens verbaal beledigd werd, dat hij moeite kende om de discipline onder zijn etnisch Kirgizische ondergeschikten te handhaven, dat hij omwille van uw etnische origine wel eens naast bevorderingen zou hebben gegrepen gedurende zijn militaire loopbaan, of dat hij enigszins beperkt zou zijn geweest in zijn opleidingsmogelijkheden, niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging of als ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, aangemerkt te worden.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op deze motivering, waardoor ze onverkort gelden blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. Aangaande de subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar de informatie van de commissaris-generaal betreffende Oeigoeren in Kirgizië, vervat in het administratief dossier.

Hij stelt dat hieruit *“niet eenduidig (kan) worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie, omwille van hun etnische afkomst, hoeven te vrezen”* en hij benadrukt dat uit dit document blijkt *“dat er eigenlijk weinig wordt geschreven over de situatie van de Oeigoeren in Kirgizië”*. Volgens verzoeker *“kan niet uitgesloten worden dat de verzoeker omwille van zijn etnische afkomst in zijn land van herkomst blootgesteld wordt aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet”*.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat namelijk niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, maakt verzoeker met zijn stelling dat *“niet eenduidig (kan) worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie, omwille van hun etnische afkomst, hoeven te vrezen”* niet aannemelijk dat er in Kirgizië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

Verzoeker voert bijgevolg geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 16 juli 2012 op het Commissariaat-generaal, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE